

Sygn. akt III CSK 327/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa [...] Banku S.A. z siedzibą w W.
przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II Ca .../17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powódki od pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398 § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istnienie istotnych dla rozstrzygnięcia wątpliwości dotyczących wyciągu z ksiąg bankowych, na podstawie którego powód dochodzi roszczenia i podniósł, że Sądy obu instancji nie wzięły pod uwagę wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. P7/09 i z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. P 45/12, na mocy którego uznano art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy Prawo bankowe za niekonstytucyjne. Z czterozdaniowego uzasadnienia wniosku nie wynika, czy pozwany w przedstawionej wątpliwości upatruje istotnego zagadnienia prawnego, czy raczej potrzeby wykładni

niesprecyzowanego przepisu prawa. Zagadnienie prawne nie zostało sformułowane a potrzeba wykładni wymaga bądź braku wykładni przepisu, który budzi poważne wątpliwości, bądź rozbieżności w orzecznictwie, na które skarżący się nie powołał. Brak także wyводу prawnego, który pozwoliłby na przyjęcie, że wskazywane wątpliwości rzeczywiście istnieją, zwłaszcza że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa Bankowego nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia. Wymogu przeprowadzenia wyводу prawnego nie spełnia oczywiście wadliwe stwierdzenie skarżącego, że Sądy obu instancji pominęły wskazane wyroki Trybunału Konstytucyjnego. Sąd drugiej instancji wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyny, dla których wyroki te w niniejszej sprawie nie mają zastosowania i motywom tym nie można przypisać żadnej wadliwości. Podstawą faktyczną dochodzonego roszczenia było, niekwestionowane przez pozwanego i przyznane w uwzględnionej części, zadłużenie z umowy kredytu odnawialnego, a wyciągi z ksiąg bankowych stanowiły jedynie jeden z dowodów wysokości zadłużenia podlegający ocenie na równi z innymi dowodami. Skarżący nie wykazał ogólnie wskazanego „szeregu poważnych naruszeń przepisów postępowania, a w konsekwencji naruszeń prawa materialnego”, co również wyklucza przyjęcie oczywistej zasadności skargi, także w aspekcie podniesionego w podstawie kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 379 § 1 k.p.c. w zw. z art. 190 ust. 4 i 190 ust. 3 i ust. 1 Konstytucji RP, skoro w sprawie niniejszej bankowy tytuł egzekucyjny nie stanowił ani elementu podstawy faktycznej roszczenia ustalonej przez Sąd ani elementu podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

kc